

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 236/2020
19.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић, Гордане Комненић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Војновић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ... и ЖЖ из ..., чији је заједнички привремени заступник Јелена Живковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1770/19 од 09.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 19.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1770/19 од 09.05.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1770/19 од 09.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1770/19 од 09.05.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П 1721/17 од 21.01.2019. године, којом је, ставом првим изреке, одбачена тужба у делу којим је тражено да се утврди да је тужилац стекао право својине на основу купопродаје и одржаја на 18/160 идеалних делова непокретности у својини туженог ДД, уписаној у лн бр. ... КО ..., постојећој на кат .парц. ..., објекат број 1- породична стамбена зграда у улици ... број ..., земљиште под зградом-објектом површине 1а и 61м², објекат број 2- помоћна зграда, земљиште под зградом-објектом површине 18м² и земљиште уз зграду-објекат површине 4а и 42м², све укупне површине 6а и 21м², ставом другим изреке, одбијен тужбени захтев да се утврди да је тужилац стекао право својине на основу купопродаје и одржаја на 18/160 идеалних делова непокретности у својини тужене ББ, на 18/160 идеалних делова непокретности у својини туженог ВВ, на 18/160 идеалних делова непокретности у својини туженог ГГ, на 72/160 идеалних делова непокретности у својини тужене ЂЂ и на 16/60 идеалних делова непокретности у својини тужене ЕЕ, ближе описаној у ставу првом изреке, на којој тужена ЖЖ има уписано право плодуюживања и ставом трећим изреке, одбачена тужба у делу којим је тражено да се након правноснажности пресуде, а на основу ње,

изврши упис права својине тужиоца у целости на сувласничким деловима тужених у катастру непокретности на некретнини ближе описаној у ставу првом изреке.

Против наведене пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом члана 294. став 1. тачка 7, у вези члана 74. став 1. ЗПП, одбачена је тужба у односу на туженог ДД, због недостатка страначке способности на страни овог лица, преминулог пре подношења тужбе у овој правној ствари. Тужбени захтев односу на остале тужене је одбијен, као неоснован, у смислу члана 211. ЗПП, услед непотпуне пасивне легитимације, јер у тужби за утврђење права својине на непокретности на страни тужених нису обухваћена сва лица која су у јавним књигама уписана као сувласници спорне непокретности. Ово због тога што се због природе правног односа спор може решити само на једнак начин према свим супарничарима према којима би донета пресуда о утврђењу права својине на непокретности имала дејство.

Врховни касациони суд је размотрио правне разлоге на којима је заснована побијана пресуда и наводе изнете у ревизији тужиоца, па је установио да у овој парници нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Примена овог института је резервисана за питања из домена примене материјалног права. У ревизији тужиоца се указује на питање пасивне легитимације у поступку оцене о дозвољености и уредности тужбе, што нису разлози за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је применом члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези чл. 420. и 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ставом 2. истог члана, прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 25.07.2016. године, у којој је као вредност предмета спора означен износ од 50.000,00 динара. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 123,5092 динара, па вредност предмета спора побијаног дела представља динарску противвредност 404,83 евра. Првостепена пресуда којом је одлучено о тужбеном захтеву донета је 21.01.2019. године, а другостепена пресуда донета је 09.05.2019. године.

Како се у конкретном случају ради о спору у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 420. и 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић